

Počet zmínek: 1

Online: 1 |

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Marvanova tajná láska: Život v poklusu a zneuznaný manžel

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 01.08.2025 7:11:52, Datum importu: 01.08.2025 7:15:53, Zdroj: krajskelisty.cz, Autor: Adina Janovská, Rubrika: Hlavní město Praha, Periodicita: Denně, Provozovatel: Czechberry s.r.o., Země: CZ, AVE: 3 000 Kč, GRP: 0,09, OTS: 8 145, Měsíční návštěvnost: 587 599, Celková návštěvnost: 526 430, RU/den: 8 145, RU/měsíc: 108 134

TAJNOTI SLAVNÝCH: Byla mnohem lepší než životní partner, který její úspěch nedokázal unést.

Mladá milénka a nemanželské dítě? Pro morální profil Jaroslava Marvana, uznávané a publikem zbožňované socialistické hvězdy nepřijatelné? Když jsem se začala zabývat dramatickým osudem jedné z našich nejkrásnějších a mimořádně talentovaných hereček, vybavilo se mi babiččino konstatování o smrti ministra zahraničí Jana Masaryka, nalezeného v březnu 1948 na nádvoří Černínského paláce, že „byl skočen“. Že se komunističtí pohlaváři svých názorových oponentů leckdy zbavovali velmi nevybíravými způsoby, je prokázáný fakt. Zabránit ale vraždou skandálu, který by nevratně poškodil pověst vzoru zodpovědnosti, a tím i pohádku o socialistické morálce, mi připadá ale za hranou. Skrývá se za smrtí Aleny Jančaříkové úplně jiný důvod? Vždyť nečekaně zemřela v den, kdy byla opravdu šťastná. Následující hodiny totiž měly konečně odstartovat její cestu na výsluní.

V nejlepší společnosti

Osudová láska Jaroslava Marvana, plavovláska Alenka Smíšková, se narodila 13. září 1927 v Jizerním Vtelně nedaleko Mladé Boleslavi jako nejstarší ze čtyř sourozenců, měla o tři roky mladšího bratra Zbyňka a dvě sestry, o rok mladší Jitku a o pět Evu. Osud jí dal do vínku přirozený herecký talent, navíc krásně zpívala a stát se herečkou prý byla rozhodnuta odmalička. Po maturitě na čtyřletém reálném gymnáziu vykročila za svým snem a rok se připravovala na hereckou dráhu v dramatické škole v Mladé Boleslavi. Začínala v roce 1944 v zájezdové divadelní společnosti Františka Sece, která nabízela publiku velmi kvalitní repertoár, takže s ní často a rády hostovaly i největší hvězdy pražského **Národního divadla**, od Leopoldy Dostalové a Antonie Nedošínské přes Eduarda Kohouta či Jaroslava Vojtu po Jiřího Steimara a Václava Vydru staršího. Pak působila každou sezónu na jiné scéně, v Uherském Hradišti, Českém Těšíně, Kroměříži a Přerově.

Všestranný talent

V Kroměříži se do půvabné plavovlásky zakoukal o pět let starší herecký kolega Rudolf Jančařík, který se věnoval především uměleckému přednesu knih významných českých autorů. Vzali se a v roce 1948 už do Alenina prvního stálého angažmá ve **Státním divadle** v **Ostravě** (dnešní **Národní divadlo moravskoslezské**) už nastoupili společně. Krásná a všestranná Alena už v hornické metropoli zazářila v několika velkých rolích nejen v činohře, ale také v opeře a operetě. Po jediné sezóně ale přešli do Plzně, v roce 1950 se jim narodil syn Tomáš, herec, dabér a dabingový režisér, a o dva roky později ještě Petr, známý rozhlasový a televizní moderátor. A do západočeské metropole se za mladou rodinou přestěhovali i Alenini rodiče, aby se měl kdo o jejich syny po večerech postarat.

Jako koule na noze

V takovou přítěž se proměnila Alenina velká láska. Na jevišti totiž doslova zářila a zhrzený Rudolf se s odsunutím „na vedlejší kolej“ nedokázal vyrovnat. Stále více propadal alkoholu, což se začalo brzy projevovat i v práci. A nasedl do nekonečného kolotoče. Pocit nedostatečného uznání a příležitostí utápěl v alkoholu, kvůli němuž začal zapomínat texty a tím spíš rolí ubývalo. Situace gradovala i doma, někdejší láska se pro Alenu proměnila v kouli na noze, která ji brzdila

na každém kroku. Není divu, že manželství skončilo po pár letech rozvodem. Naštěstí z Plzně do Prahy není tak daleko, aby si v metropoli nové vycházející hvězdy nepovšimli. Praze se Alena poprvé představila už v roce 1951 na jevišti **Národního divadla** jako Hanička v Jiráskově *Lucerně*, okouzila publikum jako paní Marchmonová v satirické komedii Oscara Wilde *Ideální manžel*, mistrně zvládla dramatickou roli jako Nastasjuška ve hře Vsevoloda V. Ivanova o partyzánských bojích proti intervenčním jednotkám kapitalistických států a kontrarevolučním silám v Rusku počátkem dvacátých let *Obrněný vlak*...

Souboj s Tomášovou

Role na jevišti Zlaté kapličky dostávala stále častěji současně s nabídkou stálého angažmá, přijala ji ale teprve v roce 1953. Už o tři roky později ale její kariéru rázně přibrzdil nový ředitel činohry Otomar Krejča, který dával logicky přednost své manželce Marii Tomášové. Přestože dostávala čím dál menší role, o odchodu z **Národního divadla** neuvažovala. Musela ale uživit rodinu, a protože se na finanční příspěvek exmanžela nemohla spoléhat, často účinkovala v různých estrádách, jako konferenciérka na slavnostech a spolupracovala také s rozhlasem. Každou volnou chvíli věnovala synům, o které pečovala babička s dědečkem v Plzni. Téměř každodenní cestování mezi Plzní a Prahou ale bylo časově i fyzicky obzvlášť náročné, takže brzy přišly na řadu úvahy o stěhování do hlavního města. Jenže sehnat v Praze byt byl běh na hodně dlouhou trať.

Pokračování v pondělí 4. srpna

(zdroje: Wikipedia, ČSFD, FDB, **Národní divadlo**, Blesk, Česká televize, Eva Viktorinová, Marie Formáčková: Jaroslav Marvan – Osudová láska a utajený otec, příběh skoro detektivní)

Marvanova tajná láska: Život v poklusu a zneuznaný manžel

TAJNOSTI SLAVNÝCH: Byla mnohem lepší než životní partner, který její úspěch nedokázal unést.

Mladá milénka a nemanželské dítě? Pro morální profil Jaroslava Marvana, uznávaného a publikem zbožňovaného socialistického hvězdy nepřijatelné? Když jsem se začala zabývat dramatickým osudem jedné z našich nejkrásnějších a mimořádně talentovaných hereček, vyvstalo se mi baběčino konstatování o smrti ministra zahraničí Jana Masaryka, nalezeného v březnu 1948 na nádvoří Černínské paláce, že „byl skočen“. Že se komunističtí pohlaví svých názorových oponentů lecky zbavovali velmi nevybíravými způsoby, je prokázáný fakt. Zabránit ale vraždou skandálu, který by nevrátě poškodil pověst vzoru zodpovědnosti, a tím i pohádku o socialistické morálce, mi připadalo ale za hranou. Skrývá se za smrtí Aleny Jančíkové úplně jiný důvod? Vždyť neekvané zemřela v den, kdy byla opravdu šťastná. Následující hodiny totiž měly konečně odstartovat její cestu na výsluní.

V nejlepší společnosti

Osudová láska Jaroslava Marvana, plavovláska Alenka Smíšková, se narodila 13. září 1927 v jizerním Vtelně nedaleko Mladé Boleslavi jako nejstarší ze čtyř sourozenců, měla o tři roky mladšího bratra Zbyňka a dvě sestry, o rok mladší Jitku a o pět Evu. Osud ji dal do vinku přirozený herecký talent, rozvíjet kráse zpívala a stát se herečkou prý byla rozhodnuta odmalicka. Po maturitě na čtyřletém reálném gymnáziu vykročila za svým snem a rok se připravovala na hereckou dráhu v dramatické škole v Mladé Boleslavi. Začínala v roce 1944 v zájezdové divadelní společnosti Františka Sece, která nabízela publiku velmi kvalitní repertoár, takže s ní často a rády hostovaly i největší hvězdy pražského Národního divadla, od Leopolda Dostálové a Antonie Nedošinské přes Eduarda Kohouta či Jaroslava Voitu po Jiřího Stehmana a Václava Vydru staršího. Pak působila každou sezónu na jiné scéně, v Uherském Hradišti, Českém Telši, Kroměříži a Přerově.

Všestranný talent

V Kroměříži se do půvabné plavovlásky zakoukal o pět let starší herecký kolega Rudolf

